

ALBINA

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an: în țară	Lei	5
" " " străinătate	" " " " " " "	8
Un număr		15 bani.

S U M A R :

Gh. Adamescu, Mitropolitul Șaguna. — *G. Coșbuc*, E pământul stea? — *Ion Mălăescu*, Predică la sfinții Apostoli Petru și Pavel. — *Gh.*, Generalul Florescu. — *N. N.*, Crescerea rațelor. — *M. Popescu*, Nucul. — Sôrta unui milion de ômeni. — *V. Mironescu*, O măsură bine-venită. — *Ștef. Oprescu*, Cultura ridichilor. — *G. Moianu*, Locuința albinelor. — De când cu bășica lui Caragea. — 10 Maiu la sate. — Cărți și reviste. — Adrese către redacție. — Deslegarea ghicitorilor din No. 31. — Informațiuni. — Poșta redacției.

Ilustrațiuni: Pe marginea râului. — Monumentul ridicat întru amintirea generalului Florescu. — Rață domestică. — La târg.

MITROPOLITUL ȘAGUNA

S în ziua de 16 Iunie, fiind aniversarea morții lui Șaguna, Românii din Transilvania au făcut cu acest prilej o piôsă serbare întru aducerea aminte a celui luptător de la 1848 și întemeietor al Mitropoliei greco-răsăritene din Ardeal.

Născut la 20 Decembre 1808 (1 Ianuare 1809) în Mișcolț (Ungaria) din părinți negustori de origină Macedo-Români, Șaguna studiază dreptul în Pesta și teologia în Vîrșeț; iar în 1832 se face călugăr, primind numele de Andreiu.

De și părinții săi și rudele sale nu se învoiau cu gândul acesta, totuși el urmă drumul ce-și hotărîse, călăuzit de o neînvinsă dragoste, simțind o vocațiune puternică, precum am văzut și la marele prelat moldovean Veniamin Costache. Se povesteste că a ȡis într'o ocaziune că *de s'ar mai nasce de o sută de orî, tot preot ar vrea să fie.*

După ce fu profesor la școla din Vîrșeț și secretar al lui

Stratimirović, Mitropolitul Sîrb din Carloviț, murind episcopul neunit din Sibiū Vasile Moga, fu numit vicar al acestei eparhii în 1846.

În anul următor trebuia să se facă alegerea. Cine altul putea mai nemerit să întrunească voturile sinodului de căt părintele Andreiū, care se distinsese prin studii eminente și printr'o deosebită sîrguință în tóte însărcinările de mai înainte? În adevăr, el fu ales; alegerea fu aprobată de împărat în Februarie 1848, iar în Aprilie se făcū instalarea în scaunul episcopal.

El urcă treptele acestui scaun într'un moment mare. Frămîntarea care începea să schimbe fața statelor europene și pe care par'că poetul nostru Gr. Alexandrescu o prevedea când dicea cu opt ani mai înainte: «un duh fierbe în lume,» — acea frămîntare produse și printre Români din Transilvania și Ungaria o importantă mișcare. Tocmai când acesta se pregătia, veni Șaguna episcop și nu se mărgini a fi capul bisericii, ci creșu de a sa datorie să fie și conducătorul poporului.

În ziua de 3 Maiū 1848, Șaguna și cu Lemeny, episcopul unit, prezidară adunarea din Blaj. Uniți toți Romîni, fără deosebire de confesiune, ei ascultară cuvintele pline de înțelepciune ale episcopilor, cari, înfățișându-se alături, declară că sînt *frați nu din vre o fățarie, ci frați întru Christos, frați Români.*

În adunarea de la Blaj s'au ales două delegațiuni: una care să mērgă la împărat, sub conducerea lui Șaguna; alta care să se ducă la dieta Transilvaniei în Cluj, sub conducerea lui Lemeny.

Prima delegațiune găsi pe împărat la Innsbrück și-i deto o petițiune prin care-i făcea cunoscute cele 16 puncte votate de Români. Aceste s'a petrecut în Maiū. Împăratul a întirziat cu punerea rezoluției pînă la 11 Iunie și atunci a pus o rezoluție fôrte nefavorabilă pentru Români, aprobând faptul că Ungurii votase unirea Transilvaniei cu Ungaria.

Fiind dar Români nemulțumiți, se înțelege că abdicarea împăratului Ferdinand și venirea la tron a lui Franț-Iosif a trebuit să producă mari speranțe în sufletele lor.

De aceea conducătorii națiunii Române au căutat să facă cunoscute împăratului sentimentele de iubire ale ei și spe-

ranțele ce el a deșteptat. Prin Februarie 1849 se luă hotărârea să se trimită o delegațiune la noul împărat ca să-i supună și acestuia cererile națiunii. Acastă însărcinare se încredință lui Șaguna, lui Laurian și lui Popasu.

Fiind primit de împărat, episcopul rosti un discurs în numele poporului ce-l trimisese.

Când Maiestatea Vóstră a urcat treptele tronului și a publicat manifestul din 2 Decembre, în care sînt proclamate principiile de libertate și egalitate — dice în esență Șaguna — noi Români ne-am umplut inima de bucurie și venim să vă arătăm sentimentele nóstre de devotament și să vă aducem aminte că națiunea nóstră a fost aceea care, înainte de începerea turburărilor, a depus în adunarea de la Blaj jurămînt de credință către tron. Ea a ridicat armele contra Maghiarilor când aceștia au început a lovi tronul și, când generalul Puchner a luat comanda trupelor din Transilvania, oștile nóstre s'au unit cu cele împărătesci ca să lupte contra celor răsculați. Națiunea Română a suferit și suferă încă din pricina relelor acestui răsboi pustiitor, dar e mulțumită că póte să-și arate alipirea către tron. De aceea nădăjduiesce că M. V. o va face părtaşă la tóte libertățile constituționale ca și pe cele-l-alte naționalități.

Indată după acastă audiență, se prezintă împăratului *petițiunea de drepturi* a Românilor (25 Februarie 1849), care conține programul politic al Românilor de peste munți. Cel mai însemnat punct este: «*Unirea tuturor Românilor din statul Austriac într'o singură națiune de sine stătătoare sub sceptrul Austriei ca parte întregitoare a monarhiei.*»

Împăratul primesce petițiunea și pune pe dînsa hotărîrea că o va deslegă în cel mai scurt timp *spre mulțumirea națiunii române.*

Nu e locul a examina cum a deslegat cestiunea și întru cât a *mulțumit* pe Români. O vom vedea cu alt prilej.

Precum în acastă împrejurare Șaguna a fost fruntașul între fruntași, tot asemenea s'a distins el și altă-dată. Când a voit Puchner, comandantul armatei austriace din Transilvania, să convoce un sinod românesc pentru a îndemna națiunea română să nu comită excese asupra Ungurilor, Șaguna a făcut din acastă adunare un *congres național*, în care s'a vorbit despre *drepturile Românilor* și s'a re-

dactat o petițiune către împărat în care se protestează din nou în potriva unirii Transilvaniei cu Ungaria.

Lucrurile însă se precipitău din ce în ce. Războiul, pe care fostul împărat credea că o să-l înlăture, făcând deosebite concesiuni, a luat proporții din ce în ce mai mari. În Transilvania comandantul Ungurilor, Polonul Bem, mergea din izbîndă în izbîndă. Eră dar primejdie că armata împărătească va fi învinsă, cu tot ajutorul ce-l dădeau Români. Numai în munții Apusenî, în țara Moților, se mai ținea Iancu și opriă mersul Ungurilor.

În aceste momente avu Șaguna ideia de a cere intervenirea Rușilor, cari țineau atunci ocupate principatele. Comitetul național român se împotrivi, dar, după lungi chibzuirî, văzu că eră aci o tristă necesitate.

Se alese deci o comisiune compusă din Șaguna și profesorul Sas G. Müller. Ei veniră în Bucuresci și, după mai multe întrevederi cu generalii Ruși, isbutiră să capete ajutorul lor. Acesta a fost rolul marelui bărbat în 1848—49.

* * *

Activitatea lui nu se oprește însă aci.

După evenimentele din 1848—49, fiind învinși Ungurii, Austria inaugură regimul absolutist în Ungaria și Transilvania. Lupta politică eră acum închisă pentru Români. Drepiturile lor nu fuseseră recunoscute și făgăduielile ce li se daseră în momentele grele pentru împărăție, fuseseră uitate. De aceea Șaguna se gândi să lucreze pentru a întări cel puțin biserica romînă, ca să slujescă la vreme de nevoie ca sprijin pentru popor.

Acēsta este a doua parte a activității lui Șaguna, mai importantă de cāt la 1848, pentru-că a fost încoronată de succes.

Se scie că la începutul veacului XVIII (pe la 1700), după îndemnurile trimișilor catolici și cu nădejde că sôrta li se va îmbunătăți, o parte dintre Romînii de peste munți se uniră cu biserica papistașă sau catolică. Ei primiră numele de *uniți* sau *greco-catolici*; în deosebire de cei-lalți ce se numiră *neuniți* sau *greco-răsăriteni*. Pînă atunci Romînii aveau un mitropolit. Acum mitropolia romînă se desființază. Uniții au un episcop supus Papei de la Roma; iar neuniții au tot un episcop supus mitropolitului sîrb din Carloviț. Șaguna visă *independența bisericii romîne neunite* și spre acest scop munci el în curs de mulți ani cu o stăruință uimitoare.

Ast-fel, în 1850, adună el la 12 Martie în Sibiu un *sobor*, obiceiul care se întrerupsese de o sută de ani. Acî se întruniră protopopii neuniți din totă Transilvania și un mare număr de mireni, profesori, avocați și neguțători.

Sinodul său soborul acesta se deschise printr'un frumos discurs al lui Șaguna, care arată starea bisericii romînesci în trecut ca să se ieă măsuri întru îndreptarea stării prezente. După acesta, el raportază soborului că, îndată după încetarea revoluțiunii, a însărcinat pe protopopii eparhiali să facă arătare despre situațiunea și averea bisericilor parohiale. De acî s'a văzut că s'a risipit averea, bisericile s'au ruinat, unele au rămas fără clopote; icónele, vasele și odórele s'au sfărîmat orî s'au necinstit. Propune decî să se adreseze sinodul la împărat ca să-i ceară numirea unor comisiuni mixte (clerici și mireni) spre a se constata pagubele și a se da óre-carî despăgubiri.

Tot acest sobor lęgă strîns interesele bisericii și ale școlei și cere de la guvern îmbunătățirea școlilor.

În anul acesta episcopul Șaguna înființază o tipografie, în care s'au tipărit și actele soborului; iar în 1853 scóte ziarul «Telegraful Român», care apare și astăzi

Al doilea sinod s'a întrunit în 1860 tot în Sibiu. Acum episcopul citi o dare de sémă despre stăruițele depuse *pentru restaurarea vechei mitropolii a Ardealului*, cari însă n'au isbutit din pricina împotrivirii mitropolitului sêrbesc. Speră totuși că va ajunge la bun sfîrșit.

Acéstă speranță îi dá puterea să lupte, atît cu scrisul prin alcătuirea de memorii și broșuri în cari apără acéstă cestiune; cât și prin graiul, ca membru al senatului din Viena chemat de împărat. Printr'o necurmată luptă, Șaguna ajunse la victorie. Impăratul aprobă în principiu restaurarea mitropoliei române neunite și sinodul din 1864 fu chemat pentru a stabili modalitatea acestei restaurări.

Intrebarea fundamentală cu care aveă să se ocupe sinodul eră *dacă mitropolia va fi numai pentru Români din Transilvania sau pentru toți Români neuniți din Austria*. În acéstă privință sinodul zice, în petițiunea către împărat, că cere reînființarea mitropoliei Române *cu întindere la toți conaționalii și coreligionarii lor din Ardeal, Banat, Ungaria și Bucovina* pentru a se putea constitui odată bisericesce în sensul canónelor bisericii nóstre.

Cererea acésta a fost realizată chiar în anul 1864 și, cu tóte că, la stabilirea dualismului austro-ungar, a fost iarăși pusă în discuție de către Unguri, *Mitropolitul* Șaguna a apărat-o din tóte puterile și mitropolia a rămas neclintită, și a stabilit în 1868 statutul organic definitiv, care în 1869 a fost sancționat de împérat. Numai Bucovina are Mitropolit separat.

Acest mare bărbat al națiunei Române a murit în 1873; dar faptele lui vor fi vecinic în amintirea generațiilor, ca pilde vii de abnegațiune, de stăruință, de patriotizm.

El și-a început cuvântarea cu prilejul sfințirii sale de episcop cu aceste memorabile cuvinte: «Tu, Dómnne, știi că spre scopul mieu a alerga doresc: pe Români Transilvăneni din adâncul lor somn să-î deștept și cu voie către tot ce e adevărat, plăcut și bun să-î atrag.» Ast-fel și-a însemnat el drumul pe care l-a urmat în tótă viața. Răsplătit cu diferite titluri și decorațiuni de către împérat pentru meritele sale, ridicat chiar la rangul de baron, el, deși supus credincios și zelos apărător al tronului, nu încetéză, pînă în ultimul minut al vieții, a se socoti drept *bărbatul națiunii* și a se arătă gata să facă pentru ea or-ice jertfă.

Pe lângă tóte ocupațiile sale, Șaguna a dat la lumină multe opere: *Elementele dreptului canonic* (1854), *Manual de studiu pastoral* (1872), și altele; precum și o mare *Istorie a bisericii ortodoxe răsăritene* (în 2 volume, 1860).

În fine el a fost mult timp prezident al *Asociațiunii Transilvane* pentru cultura Românilor (1).

Gheorghe Adamescu

De când cu bășica lui Caragea

Pe vremea domniei lui Caragea-Vodă, nisce Francezî s'aũ ridicat cu balonul din Bucurescî și aũ mers pînă la Cioplea, lângă satul Dudescî. Bucurescenii aũ vedut pentru întâia óră balon, deci le-a rămas în minte, ca un mare eveniment.

(1) În numărul viitor vom da portretul Mitropolitului Șaguna.

Socecú

Pe marginea rîului.

E PĂMÎNTUL STEA ?

ceia dintre d-văstră cari au citit articolul: «Cum e făcută lumea, și din ce?» știu acum că în adâncimile pământului e foc, că însuși pământul întreg a fost o dată de foc, care s'a răcit la supratață.

Intr'acel articol eu am scăpat din condei o vorbă. Am dis că pământul e o stea și alergă prin văzduh ca toate stelele. Dacă asta e minciună, trebuie să-mi iați vorba îndărăt; dacă e adevărat, mă strângeți cu ușa să vi-o dovedesc.

E greu să dovedești cui-vă, din Botoșani bună-ora, că Giurgiul e oraș lângă Dunăre, câtă vreme nici pe botoșănean nu-l poți duce la Dunăre, nici Dunărea cu Giurgiul cu tot n'o poți duce la Botoșani. Așa și cumine. Nu vă pot duce nici pe d-văstră în stele, nici stelele nu le pot aduce la d-văstră. Dar pentru că botoșănenul nu vede și nu crede, pentru aceea Giurgiul într'adevăr nu e lângă Dunăre?

Întâiu să ne înțelegem la vorbă. Noi de obiceișu șicem *stele* acelor nenumărate schinte de foc cari să ved ca lipite pe cer în înălțimea văzduhului. Luna nu e numai o schinteie, deci e lună, nu stea Tot așa soarele. Iar pământul...! El e nemărginit de mare și, cât pricepem, stă pe loc. Stelele fără dor și poate alergă prin văzduh: de cu seară sint la Răsărit, peste noapte iaș cerul de-alungul și în țorii țilei sint ajunse tocmai la Sfințit. Asemenea luna peste noapte și soarele peste ții.

Tocmai de-aceia luna și soarele sint stele. De ce? Și soarele și luna și stelele staș în văzduh, sint rotunde și alergă prin nemărginirea lumii în chip regulat. Scurt: ori-ce corp care stă de sineși în văzduh, e rotund și alergă pe o anumită cale și într'anumit timp, e stea Noriș nu sint stele, căci nu sint corpuri rotunde, nu alergă pe-o anumită cale — când fug de la Miază-Noapte spre Răsărit, când dimpotrivă, când alt-fel, cum îi duce vîntul — nici într'un anumit timp, căci o dată fug foarte iute, alte ori încet une ori abiă să mișcă, și mai de multe ori staș pe loc.

Alta e la stele. Puneți ochii ori pe care stea și urmă-

riți-o : umblă ea când în sus, când în jos, când la dreapta când la stânga? Nu merge vecinic înainte peste cer de la Răsărit la Apus, și, după părere, pe sub pământ de la Apus la Răsărit? Și merge ea vre o dată mai repede, adică trece înaintea altor stele, ori le rămâne vre-o dată în urmă? Ori face ocol pământului o dată în 20 de césuri, și o dată în 30? Nu. De-apururi alérgă la fel de iute : face ocol pământului în 24 de césuri.

Sórele póte să rêsará vara la 4 ceasuri și iarna la 8 și să apue vara la 8 și iarna la 4 césuri, asta n'are a face. Pricina rêsăririi mai de vreme ori mai tírdiú a sóreli e tocmai pământul, nu sórele — cum e asta, v'oiú spune altă-dată — căci sórele își face regulat ca césornicul ocolul sêú, ca ori ce stea, în 24 de césuri!

Mare e lucrul acesta! Pământul stă pe loc, iar sórele îi face ocol în 24 de césuri, luna în 24 de césuri, și tótă spuza aceea nenumărată de stele îi fac ocol tot în 24 de césuri!

De ce i-or fi făcând tóte ocol? Și de ce tóte în 24 de césuri.

Să dícem și noi așa, de o cam-dată, ca pământul e rotund. Și e mare, e grozav de mare! Cât de repede ar trebui să mergi tu de pildă cu trenul, ca să-l încunjúri în 24 de césuri? Nicí glonțul din pușcă — și ásta díci că fuge, nu glumă! -- nicí el par'că n'ar puteá încunjúrá pământul intr'o dí și-o nópte. Ce gîndesci, e drum prin atâtea împărății cu atâtea némuri câte trăiesc pe pământ!

Acum să ne gîndim la lună. Și pînă la ea e un drum! Iar ea, stînd așa de departe de pământ și avénd și ea datoria ei să facă ocol pământului, vede ori-cine că drumul ei împrejurul pământului e măcar de o sută de ori mai lung de cât ar fi al glonțului: ea ocolesce mai pe de departe!

Ce gónă pe biata lună! S'alerge în 24 de césuri atâta drum, cu o iuțelă de o sută de ori mai mare de cât a glonțului din pușcă! Nicí nu ne putem închipui iuțela asta.

Dar mai departe, sórele. El e cam de două-đeci de ori mai departe de pământ de cât luna. Lungimea ocolului îi este decí cu mult mai mare de cât a lunei. El trebuie s'alerge măcar de đece mii de ori mai iute de cât glonțul

Mai tóte stelele sînt dincolo de sóre. Unele sînt de decí

de ori, altele de sute de ori mai departe de pământ de cât sórele. Ei, ce iuțelă or fi având ele, ca să facă ocol pământului într-o ȃi și-o nópte? Căci ocolul lor e așa pe de departe, în cât lungimea lui n'are nume și nu se pôte arătã nici măcar cu cifre. De milióne de ori mai iute de cât glonțul! Dómne, dar așa de iute nici fulgerul nu alérgã! Ce fulgerul! Iuțela stelelor acela ar fi de o mie de ori mai mare de cât a fulgerului.

Ei, asta nu se pôte, și nu se pôte! Stele așa de mari, cât sórele și de ȃeci de ori mai mari de cât el, să alerge cu atâta iuțelă. nu se pôte. Și care ar fi sfîrșitul acestei góne turbate? Ce lucru așa mare e pământul, ca să se învîrtéscă pe lingă el miliónele de stele, într-o gónă așa de nebună? Și ce stele! Cât un mușuroiú de furnici pe lingă un munte, așa e pământul pe lingă multe dintre stele. Da! Căci sórele, dacã ar fi gol, ar încãpea în el un milion și jumătate de pãmînturi, unul peste altul grãmadă. Și apoi sînt stele cu mult mai mari chiar de cât sórele!

Și așa, sórele grozav de mare cum e, luminos și cald, să se învîrtéscă nebunesce pe lingă pãmîntul cel mic, întunecat și rece? Muntele de aur pe lingă mușuroiul de pãmînt? Ca de ce? Și miliónele de sorí, toți, toți, să-și scótã sufletul, acolo în nemãrginirea vèzduhului, alergãnd în jurul pãmîntului, așa numai ca s'alerge?

ȃdice biblia, că Dumneȃeú a fãcut pãmîntul ca să-l locuiascã ómenii. Iar ómenii sînt fiiú lui Dumneȃeú, și El de dragul lor a fãcut tóte cãte sînt. Și de aceea sórele și luna daú ocol pãmîntului, ca să deã cãldurã și luminã ómenilor.

Dar stelele cele nenumérate de ce daú ocol pãmîntului? Daú cãldurã, daú luminã? Nu. «Ele desfãtézá ochii omului, daú farmec noptii.» Dar cum desfãtézá pe om acele stele pe care omul nu le vede, și abiaú numai cu ochianul le zãresce?

Ne credem prea mult, noi ómenii; prea ni-se pare că Dumneȃeú n'a avut alta de gãnd de cât să ne facã numai pe noi. Și fiind-cã nu puteam trãi în vèzduh, ne-a fãcut pãmîntul; și pentru că ne erã frig prin întunec și ne vîram degetele în ochi, ne-a dãruit cu sórele; și ca să ne putem plimbã nóptea și să vedem drumul când ne întórcem de la vr'un ospetș, ne a dãruit cu luna. Și ca s'avem

la ce sgiu ochii, când nu putem dormi nóptea, ne-a împestrițat cerul cu stele. Și apoi, nu știu de ce, le-a pus pe toate să se învîrtescă, dăi-dăi, împrejurul pămîntului, într-o gônă ca a desnădăjdutului, s'alerge di și nópte când peste, când pe sub pămînt.

Dumnezeu a făcut pe ómenii să fie cuminți și modești. El a făcut o lume, dar nu o jucărie. Și ce jucărie ar fi mai no-stimă de cât învîrtirea asta a miliónelor de stele, mari și lumino-se, pe lingă pămîntul nostru care n'are nici o vrednicie de cât asta că ne ține d'asupra lui pe noi ómenii!

Să fim cuminți, da! și să vedem că Dumnezeu n'a putut să-și facă o jucărie. Și să fim modești, să nu credem că noi sîntem totul în lume și pentru noi, numai pentru noi e totul făcut.

Că sîntem ómenii, fiii lui Dumnezeu, coróna creațiunii, cari vom merge iarăși cu sufletul în Dumnezeu? De aceea se învîrtesc toate cele neînsuflețite pe lingă noi? Asta ar fi ceva.

Dar iată, că știința ne dă de ripă lucrul acesta. Nu numai pe pămînt sînt ómenii, făcuți de Dumnezeu, ci și într-alte stele. În nenumărata mulțime de stele din vîzduh sînt multe fôrte multe cari s'aũ răcit, apa pe ele s'a adunat, s'a strîns aerul, și întru toate fiind ca pămîntul, sînt locuite de ființe vii, făcute de Dumnezeu, sînt ómenii cu un cuvînt, cu suflet și cu pricepere.

Ei, atunci? Și ei iubesc pe Dumnezeu și sînt fiii lui. Țic și ei că sórele și luna și stelele, pe cari le-or fi vedînd, sînt făcute aname pentru ei? Nu pot dice, căci sórele alérgă nu împrejurul «pămîntului» lor (adică a stelei pe care o locuesc) ci în rînd cu el, luna alérgă și ea vecinic în rînd cu pămîntul lor. Ei, dac'or fi vedînd pămîntul nostru, vor fi stînd mirați: de ce stă pe loc stéua aceea — adică pămîntul nostru — iar «pămîntul» lor e silit să înconjore pămîntul nostru în 24 de césuri? De ce? Dumnezeu iubesc pe toți fiii lui de o potrivă, nu e pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

Lucru acesta ar fi prea nepotrivit cu firea vecinică al lui Dumnezeu. Adică, singur pămîntul nostru — mititel pumn de țărînă — să stea vecinic pe loc, la mijloc, iar împrejurul lui, mai pe aprópe mai pe de departe, s'alerge rôtă toate stelele cele fără de număr, ca un roiú de albine pe lingă matcă?

Și ce pedépsă! Câtă vreme pămîntul stă în loc, odihnindu-se, stelele alérgă! Cele mai apropiate, mai domol, dar cele depărtate fug în ruptul capului, căci — nostimă trébă! — orî e stéua mititică, orî e grozav de mare, orî e aprópe de pămînt, orî e negrăit de departe, orî o vèd ómenii, orî n'o vèd: tóte sînt datóre să se ție de regulament și să-și isprăvéscă ocolul în 24 de césurî.

De ce n'or fi stând și ele pe loc? Cine le pòrtă să se jóce «de-a ocolul?»

Orî, de ce n'o fi alergând și pămîntul, ca tóte stelele? Cine l ține pe loc?

Saú, dacă Dumneđeú e unul singur și una singură îi este firea și tot ce a făcut e dintr'o singură suflare, de o singură fire și de un singur chip, cum să talmăcesce felurimea asta, că o stea stă și altele se învîrtesc? Precum tot ce e viu trebuie să piară, fără excepțiune, tot așa stelele orî staú pe loc tóte, fără excepțiune, orî se învîrtesc tóte.

O să vedem într'alt numér al «Albinei,» care din doué e adevérul, căci adevérul e numai unul singur.

G. Coșbuc.

Predică la Sfinții Apostoli Petru și Pavel

*Și eú își dic ție, că tu estî Petru și pe acestá piatrá voiú clădi bisericá mea și porțile Iadului nu vor fi mai tari fașá de dînsa.
(Mat. 16, 18).*

Frați Creștinî,

Biserica creștină ortodoxă serbătorește astă-đi aducerea aminte a celor douî mari luceferi, ce au strălucit pe orizontul creștinismului. Ea ne chiamă la sînul ei, pentru a lăudá și a cinsti pe cele doué colóne puternice ale edificiului seú spiritual, cari au susținut tare acoperémîntul credinței; învingênd cu puterea duhului sfînt tóte piedicile; nevoindu-se pentru plantarea și încolțirea seminței creștine, în tótá lumea ce le-a fost datá spre cucerire moralá; împrăsciind întunecul necredinței págâne. Astă-đi întréga creștinátate serbézá pomenirea sfinților, márișilor și întru tot lăudașilor și mai marilor Apostoli ai Domnului nostru Isus Christos, a lui Petru, *piatra cea tare a credinței*, și împreună cu el pe tovarășul

său de muncă Evangelică, pe marele Pavel Apostolul, gura lui Isus Christos, vióra duhului, mângâerea némurilor și vasul alegerei.

Aceste două mari căpetenii ale Apostolilor de și deosebiți atât între ei cât și în privire către cei-l-alți Apostoli din cauza unor chemări speciale relativ de predicarea Evangheliei lui Christos, sînt de o potrivă după mörte, pe care au suferit-o în cetatea Romei, capul superstițiunei păgâne. Diua admirii lor întru Domnul presintă pentru noi o deosebită însemnătate, dacă ne punem înaintea, curajul de care au fost însuflețiți acești două Apostoli, tária lor de caractere și felurile suferințe de cari a fost nedespărțită viața lor cea pămîntescă, pentru a face ca corabia credinței creștine, să străbată fără pericol prin mijlocul furtunilor mării victei iudaice și păgâne; dacă ne purtăm cu gândul în acele timpuri când biserica erä amenințată ca să fie dărîmată chiar în lögânul ei; dacă ne aducem aminte de munca și zelul lor cel neobosit, căreia s'au supus cu o răbdare martirică, ce întrece puterile naturale ale omului, numai pentru desvelirea și cultivarea grăuntelui de muștar aruncat în pămînt de mâna Mântuitorului, în scop ca să crească din el în timpurile următoare, arborele cel mare al creștinismului, la a căruí umbră să se adăpostescă tóte popórele pămîntului.

Fraților,

Apostolií Domnului întăriți cu puterea duhului sfânt, în diua cinci-decimeí, înflăcárați de zelul Evangelic cu totul nou, se răspîndesc în lume vestind tutulor, atât păgânilor cât și Iudeilor *pe Iisus cel crucificat și înviat care în ochii Iudeilor erä smintelă, iar pentru neamuri nemintoșie* (I Epis. Corint. cap. I, v. 23.) Intocmai ca nisce cuceritori cari își împart între dênșii mai dinainte locurile ce voesc să și le cucerescă, așa și acești cuceritori morali, fără alte arme de cât arma cuvîntului, își împart între dênșii popórele cărora aveau să le dea hrana evangelică, potrivit sorțului proveдинței Dumneđeesci.

Petru luă partea Evangheliei celor tăiați împrejur, a Iudeilor, iar lui Pavel îi veni Evangelia la cei netăiați împrejur. (Galat. 2, 7.)

Acéstă însărcinare destul de potrivită, scóte lui Ión Christostom următoarele cuvinte: precum un general înțelept care după ce a examinat cu îngrijire capacitățile inferiorilor săi, încredințeză unuia puterea asupra cavaleriei, iar altuia asupra infanteriei; tot ast-fel de sigur și Iisus Christos Domnul nostru, după ce a examinat puterile fie-căruia din Apostolií săi a încredințat lui Petru pe Iudei, iar lui Pavel pe păgâni. Două corpuri de armată diferită—Iudei și Păgâni—

două conducători deosebiți — Petru și Pavel; — dar un singur general suprem, Iisus Christos.

Sub stégul crucei, purtat de acești doi Apostoli pretutindenea pe unde aruncau semința creștinismului, preste mări și riuri, înaintea împăraților și ómenilor, în Sinagogile Iu deilor, înrolând tótă lumea, inimile celor ce primiau cuvântul lor au devenit mai umane și moravurile lor s'au îmblândit.

Zelul lor în predicarea Evangheliei și întărirea bisericei îl putem cunoște din rodurile ce a produs misiunea lor apostolică. De la mreșile pescăresci, Mântuitorul chemă pe Petru la mreșile Apostoliei. În loc de corabie el a câștigat biserica; în loc de vâslă, cheile împărăției Cerurilor. Din persecutorul cel mai fanatic al Creștinismului, dintr'un simplu meseriaș de corturi, din Saul, Mântuitorul face pe Paul apărătorul și propovăduitorul cel mai înfocat al Evangheliei. Imediat ce apărură în public succesul le a fost desul de strălucit. În urma predicei lui Petru chiar în ziua cinci-șecimii primară cuvântul sânt și fură botezați la trei mii de suflete, punându-se ast-fel primele temelii ale bisericei Creștine. Din Ierusalim se duce potrivit sorțului la locuitorii trecători ai împrăscierii în Pont, Galatia, Capadochia, Asia și Bitinia. Marele Pavel, cu puterea semnelor și a minunilor, cu puterea Spiritului sânt de la Ierusalim și împrejur pînă în Iliria a predicat Evangelia lui Christos în primejdiile din partea tâlharilor, a rudenilor, din partea némurilor, în ostenele și supărări, în fόμε și sete, în posturi și privegheri făcându-se tuturor tóte ca pe toți să-i dobîndescă. Predică acolo unde numele lui Christos nu se mai audește, căci nu voiă să clădescă pe temelie străină. Brăsdéză ogorul cel înțelenit al păgânilor, sădind biserici în tóte orașele, vestind pe Dumnezeu cel necunoscut păgânilor, cari își împetriseră inima numind pe Pavel vestitor de Deități străine, pentru că le vesteă pe Iisus și Invierea. Lumea păgînă însetată după adevăr primii cu brațele deschise noua învățatură a Apostolilor, lățindu-se cu modul acesta Evangelia în tot pămîntul prin predica marelui Apostol Pavel. În tóte centrele mari de cultură ale lumii păgâne pătrunse lumina Evangheliei, clădindu-se această sântă instituțiune — Biserica.

Biserica are datoria ca să înalțe prin cântări sərbătórea acestor 2 stâlpi ai ei, căci pe predica lor s'a clădit temelia sa. Pentru ce însă se înalță așa de mult acești 2 apostoi, cari învățau pe alții să pună triumful și mărirea lor nu în ómenii, nu în ambițiile ómenesci, ci în umilință și supunere, cari practicaū disprețul de cele lumesci, pînă la a suferi temnițe pentru numele Domnului? Pentru că ei sînt lumina lumii și sarea pămîntului; ei sînt cari au pus lumina evangelică, nu sub obroc, ci în sfeșnic ca să lumineze tuturor cari sînt în casă. Ei sînt cetatea cea aședată d'asupra muntelui, cari

nu se p \acute{o} te a se ascunde de la vederea \acute{o} menilor. Precum o cetate aședată în vîrful unui munte or \acute{i} c \acute{a} t de smerite ar fi zidirile ei, nu se p \acute{o} te s \acute{a} nu fie z \acute{a} rit \acute{a} de c \acute{a} l \acute{a} tori, tot ast-fel și nise suflete cari s'au apropiat de Dumneđeu prin sfințenia vieței lor, cari s'au suit în muntele leg \acute{i} i lui Dumneđeu, nu pot s \acute{a} nu fie privite. Nu se p \acute{o} te ca s \acute{a} nu ne îndemne biserica s \acute{a} privim aceste cet \acute{a} ți m \acute{a} rețe aședate d'asupra muntelui Creștin \acute{a} t \acute{a} ții, sufletele cele mari, pe Petru și pe Pavel. Pentru ca privirile n \acute{o} stre s \acute{a} p \acute{o} t \acute{a} z \acute{a} ri mai bine în l \acute{a} untru acestor dou \acute{e} suflete mari, și pentru a pute \acute{a} sp \acute{a} l \acute{a} prin o baie duhovnic \acute{e} s \acute{c} ă pe acei ce \acute{i} nc \acute{a} nu s'au desf \acute{a} cut de pulbera deșert \acute{a} ciunilor lumei, biserica a r \acute{i} nduit ca s \acute{a} mergem spre privirea lor pe calea postului, ca ast-fel mai bine \acute{i} nt \acute{a} riți s \acute{a} putem \acute{i} ndeplin \acute{i} cuvintele lor. Acestor dou \acute{e} f \acute{a} clii datorindu-se trecerea n \acute{o} str \acute{a} din intunec la lumin \acute{a} , desbr \acute{a} carea de omul cel vechiu și \acute{i} mbr \acute{a} carea în omul cel nou, lui Petru și lui Pavel se cade s \acute{a} urm \acute{a} m \acute{i} mit \acute{a} ndu-le exemplele lor. Cu umilinț \acute{a} s \acute{a} suferim chinul și persecuțiile av \acute{e} nd de model pe Pavel, care cu scutul umilinței și al r \acute{e} bd \acute{a} rei biruesce lumea f \acute{a} r \acute{a} s \acute{a} spere la vre-o recompens \acute{a} trec \acute{e} t \acute{o} re. Lauda și m \acute{a} r \acute{i} rea n \acute{o} str \acute{a} s \acute{a} o punem în Domnul, c \acute{a} ci dup \acute{a} cuvintul lui Pavel: *«cine se laud \acute{a} în Domnul se cade a se l \acute{a} ud \acute{a} .»*

Pe vr \acute{a} șmașii noștri s \acute{a} - \acute{i} \acute{i} nt \acute{i} mpin \acute{a} m cu dragoste și bl \acute{a} ndețe, pe persecutori cu \acute{i} nt \acute{e} lepciune și r \acute{a} bdare, iar durerile s \acute{a} le alin \acute{a} m și s \acute{a} le ungem cu rug \acute{a} ciune ferbinte c \acute{a} tre Domnul, av \acute{e} nd de exemplu pe acești dou \acute{i} mari Apostoli ce \acute{i} i pr \acute{a} snuim ast \acute{a} đi, cari numai aș \acute{a} au putut s \acute{a} domol \acute{e} s \acute{c} ă și s \acute{a} \acute{i} mbl \acute{a} nd \acute{e} s \acute{c} ă cerbicia și \acute{i} ng \acute{a} nfarea Judeilor și a P \acute{a} g \acute{a} nilor pentru a- \acute{i} \acute{i} nt \acute{o} rc \acute{e} la credinț \acute{a} evangelic \acute{a} .

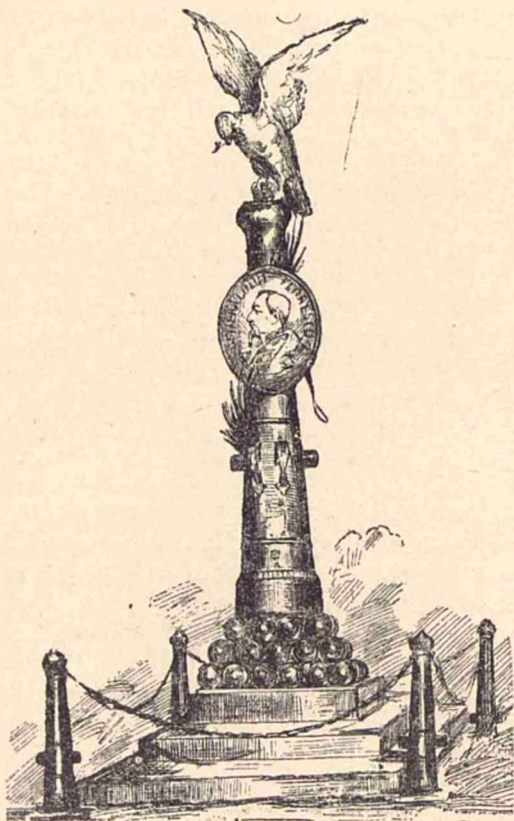
S \acute{a} nu lu \acute{a} m aminte la loviturile vr \acute{a} șmașilor noștri precum nici Pavel nu c \acute{a} rtea contra Iudeilor, *de la cari a luat de cinc \acute{i} or \acute{i} patru-deci f \acute{a} r \acute{a} una lovitur \acute{i} , de trei or \acute{i} b \acute{e} tut cu verg \acute{i} , \acute{i} mproșcat cu p \acute{i} etre etc...* Dac \acute{a} ne-am \acute{i} nstr \acute{e} inat de la poruncile și c \acute{a} ile Domnului precum Petru s'a lep \acute{a} dat de trei or \acute{i} de Domnul de fric \acute{a} Iudeilor, s \acute{a} nu \acute{i} nt \acute{r} điem a v \acute{e} rs \acute{a} lacr \acute{a} m \acute{i} de poc \acute{a} inț \acute{a} , convinși fiind-c \acute{a} , precum c \acute{a} inț \acute{a} l'a aședat pe Petru iar \acute{a} și în r \acute{i} ndul Apostolilor, tot ast-fel c \acute{a} inț \acute{a} ne va red \acute{a} și nou \acute{a} patria cer \acute{e} s \acute{c} ă. Urm \acute{a} nd exemplul Apostolilor Petru și Pavel, purt \acute{a} ndu-ne potrivit \acute{i} nv \acute{e} ț \acute{a} turei lor în t \acute{o} t \acute{a} viaț \acute{a} n \acute{o} str \acute{a} , \acute{i} nv \acute{e} ng \acute{e} nd cu t \acute{a} rie necazurile și nevoile lumesci, p \acute{a} șind în c \acute{a} ile adev \acute{e} ruului și ale drept \acute{a} ții, vom pute \acute{a} dice ca Pavel, care atunci c \acute{a} nd și-a terminat misiunea sa apostolic \acute{a} și-a \acute{i} ncheiat activitatea cu aceste cuvinte: *«Lupta bun \acute{a} m'am luptat, drumul l-am f \acute{a} cut, credinț \acute{a} am p \acute{a} z \acute{i} t; în sfirșit 'm \acute{i} e p \acute{a} strat \acute{a} a \acute{i} ndrept \acute{a} țirei cor \acute{o} n \acute{a} , pe care \acute{i} m \acute{i} -o va da în d \acute{i} na acea Domnul, dreptul Judec \acute{a} tor; dar nu numai mie, ci tuturor cari au iubit ar \acute{a} țarea lui.»* (Epist. 2 Timotei \acute{u} cap. 4, 7—8).

I \acute{o} n M \acute{a} l \acute{a} escu.

GENERALUL FLORESCU

La 14 Iunie s'a inaugurat în grădina Ateneului din București monumentul ridicat întru amintirea generalului Florescu.

Acest monument înfățișează un tun așezat pe o grămadă de obuze. D'asupra tunului e un vultur cu o ramură în cioc; iar la mijlocul tunului este prins un medalion reprezentând pe general.

Monumentul ridicat întru amintirea generalului Florescu.

Generalul Ion Em. Florescu, fiul vornicului Manolache Florescu, s'a născut în 1819 și a încetat din viață în 1893.

După primele studii în liceul sfintu Sava, a învățat la

Paris scóla de Stat-major. Intorcându-se în țară, intră în armată și înaintă fórte repede. La 1854 erà colonel și cu acest grad a luat parte la rėzboiul Crimeei (1854); apoi în 1859 este Ministru de rėzboiú în Principate.

După acéstă epocă, Florescu se ocupă cu politica și intră în mai multe rınduri în minister, ocupând diferite portofolii. În 1876 fu prezident al Consiliului, dar numai pentru câte-va ȓile.

Membru al partidului conservator, a fost mai apoi prezident al Senatului; în fine prezident de Consiliú în 1891.

Ca omagiú adus activității sale întru organizarea armatei, ofițerii Români i-au ridicat monumentul de care am vorbit și pe care îl înfățișăm aci cititorilor noștri.

Gh.

Crescerea rațelor

Rața este o pasere cam cât găina de mare, dar este mai lungă în trup și mai scurtă în piciorde de cât acesta. Piciordele ei sînt aședate în partea din dărăt a trupului. Din pricina acésta ea merge pe uscat greoiú, și se légănă într'o parte și într'alta.

Degetele ei sînt împreunate cu o piliță subțire, care o slujesce la înotat ca nisce lopeți. Ciocul e lung și lătăreț; pe margini are crestături mici, ca dinții de ferăstrău. După ce își umple pliscul cu apă, o dă afară printre crestături, strecurând'o ca printr'o sită. Ast-fel îi rămâne în gură vînatul. La códă are o pungă, care secretéză o grásime, cu care își unge cu ajutorul pliscului penele și puful, ca să nu se lipescă apa de ele. La cântar ea atárnă pînă la un chilogr. Mărimea, forma și culórea sînt deosebite, după rasă.

Rațele domestice provin din rațele sėlbatice, pe cari omul a isbutit să le îmblândescă și să le domesticescă, cu vremea. Sub înrîurirea climei, a hra-

neî și a altor pricinî necunoscute, acestea și-au schimbat mărimea, forma și culórea, și am ajuns în acest chip să avem atâtea soiuri de rațe domestice.

Nici o pasere nu e așa de puțin pretențioasă ca rața: crește mai mult singură; dorme mai mult p'afară.

Rața este pasere de apă. E la largul ei când are

Rața domestică.

o apă, în care îi place să petreacă totă ziua, bălăcind. Dis-de-diminéță, pînă se însereză, nu ese din apă. Caută peștișori, mormoloci și viermuși, dar nu lepădă nici buruenile moi și zemóse, cari crece prin mlaștinî. Iși umple gușa și cu grăunțe: cu porumb, cu grâu, cu orz și cu ovéz. Când îi lipsește apa mare, se mulțumesc să bălăcescă în șanțuri, în săpături ori în bălțace.

Ea se hrănesc mai mult singură. Să nu socotim însă, că acesta ne póte scuti de a-i mai da hrană și din mână. Cât caută de mult în apă, ea nu-și póte găsi atâta hrană ca să se îndestuleze.

Hrana naturală trebuie s'o completăm cu orz, cu ovéz, cu grâu, cu porumb, cu țărițe, cu cartofi, foi de saladă și rămășițe de mâncare. Rața trebuie bine hrănită mai ales înainte de vremea ouatului. Atunci nu trebuie să-i lipsescă din mâncare, ovézul, care o ațăță și o face să oue mai mult. Prin locurile pe unde ea umblă, e bine să se găsescă nisip, din care își scóte materiile trebuítóre la formarea cojii oului.

Nici un animal, din câte ținem pe bățatură, nu crește mai lesne și cu mai puțină chieltuélă, ca rața. Despre ea se póte dice că crește tot așa de iute și de lesne, ca buruenile rele. Ii priesce însă mai bine traiful în libertate. Atunci face de 2 ori

mai multe ouă. Cresce însă și mai bine pe lângă apele curgătoare, de cât pe lângă cele stătătoare.

Rațele încep să ouă cum se moie gerurile aspre ale iernii și ține pînă în Maiu ori Iunie. In toate zilele ea face câte un ou, pe care îl aruncă unde îi vine. Ea fuge de cuib. Numărul ouălor se ridică pînă la 60. Cum a isprăvit de ouat, cade cloșcă, dar nimeni nu o pune să clocască, pentru că nu-și îngrijesce de ouă. De acela ouăle de rață se pun la găină, ori la curcă. Ele ciocnesc după 4 săptămâni de clocire.

Pentru crescerea bobocilor de rață, e trebuință de un băltac de adîncime mică, unde să potă ei să alerge, să-și caute demîncare, să se bălăcescă. Bobocilor de rață li se dă o mîncare deosebită, tărițe, mălaiu, făină de orz, de grâu ori de secară amestecate cu urzici fierte și saladă tocată mărunt.

In alte părți, unde rațele se prăsesc în număr mare pentru negoț, li-se dă în prima săptămână o mîncare de orez și bulgur amestecat cu puțin ficat de vacă, fiert și tocat. Din a doua săptămână începe să se hrănescă cu făină de orz în loc de ore și cu bucățele de carne ce rămân la măcelării, în loc de ficat. Câte o dată li se pune în urzici lapte neprins, și cu această hrană le merge foarte bine. De la a noua săptămână înainte li se dă același mîncare cu care se hrănesc rațele bătrîne. La 4 luni și chiar mai de vreme, carnea de rață se face bună de mîncat.

Rațele ne dau ouăle și carnea lor, care e prea gustosă. Ceî ce se îndeletnicesc cu crescerea lor mai găsesc un bun isvor de câștig în puful lor, care se jumulesce de două ori pe an : primăvara și toamna, când încep să năpîrlască.

Pe lângă orașele mari, cari sînt un loc sigur de desfacere, prăsirea rațelor e o ocupație ușoră și bănosă. In unele țeri ele se pun la îngurășat anume, ca să le mărescă ficatul. Ingrășarea se face mai ales iarna. Resultatele cele mai bune cu cheltuiala cea mai mică se dobîndesc în modul acesta: ra-

tele se îndopă cu sila cu terciu și nu li se dă de bcut de cât lapte dulce cu puțină făină.

Indoparea durcă 15—30 de zile, după soiul raței. In tot timpul acesta, ea se ține neîntrerupt la întuneric. Prin acest mijloc, rața se îngrașă, iar ficatul ajunge pînă la o greutate de 400 de grame

Acastă pasere, care se hrănesce mai mult singură, n'ar trebui să lipsescă din nici o curte, fie de bogat, fie de sërac. Crescute în număr mare, rațele formcă o îndeletnicire ușoră, care în alte țeri asigură omului traiul zilnic.

N. N.

N U C U L

Nucul este un pom roditor, ce crește prin țara noastră atât sălbatec, cât și cultivat prin grădini, vii sau livezi. El este cel mai frumos și mai folositor dintre pomii noștri. Rădăcina nucului este puternică și crește drept în jos, în formă de fus. Trunchiul gros și rezistent este acoperit cu o cōjă cenușie, care crapă la bătrinețe. Corōna nucului crește de obicei în formă sferoidală și are frunze late și lunguețe. Florile nucului se arată înaintea frunzelor și sînt în forma unor mătisoare verdui. Fructele lui se numesc nucii și sunt acoperite cu o cōjă verde și amară; acastă cōjă crapă către tōmnă, lăsând a se vedeă cōja cea albă și tare în care se află miezul cel bun de mâncat. Nucul face parte din familia juglandeeleor și-i priiesce orice pămînt. Se desvoltă însă mai bine și este mai roditor în pămîntul vāros. Folosele ce avem de la acest pom sînt fōrte mari. Nucile ar trebui să țină un loc de frunte în alimentația poporului nostru mai mult vegetarian. Mieji de nucă, mâncați cu pāine sau māmăligă, sînt mult mai hrānitori de cât știrul, loboda, bureții și cele-l'alte burieni cu

cară se hrănesc majoritatea țăranilor noștri. Apoi untul de nucă, care se prepară în casă cu multă înlesnire, amestecat cu fasole, mazăre, linte, sau prăjit cu pesce, cėpă, varďă etc. ne dă o măncare excelentă atât ca gust căt și ca hrană. Cine nu scie apoi, căt de bine prind nucile la îngrășatul porcilor și păsărilor de curte?

Lemnul de nuc e fôrte căutat de tãmplari, cãci se lucrezã și lustruesce fôrte bine. Din trunchiul unui singur nuc lucrat în bune ateliere se pot face mobile frumoșe și solide în valoare de mai multe mii de lei. Nucul având o coronă fôrte frumoșă și o umbră desă, e cel mai potrivit dintre pomii noștri pentru plantatul șoselelor și podoba curților. Pe lângă acestea nucul având rădăcina conică, care pătrunde adinc în pămînt, și priindu-i ori-ce loc, se pôte întrebuița cu succes la plantarea rîpelor, care din lipsa de prevedere a poporului nostru au devenit gole și periculoșe.

Strămoșii noștri, se vede, erau mai prevădători și sciau mai bine a aprecia foloșele acestui pom bine-cuvîntat de Dumnezeu, cãci nucii erau mai bine îngrijiți și cultivați pe o scară mult mai întinsă ca ađi. Nucele și untul de nucă nu lipseau nici o dată din casa sãracului ca și a bogatului, cu tôte că pe atunci avėu cu prisosință lapte, brîndă, ouă și carne. Astă-đi, cãnd vitele aprópe s'au exterminat, cãnd abia la 10 și chiar 20 de case găsesci o vacă cu lapte, nucul, singurul pom din țara nóstră care ne pôte produce uleiul atât de folositor în alimentațiune, în loc să fie cultivat cu o îndoită îngrijire, vedem cu durere că și el e aprópe de exterminare; iar nuca a ajuns ceva rar prin casele nóstre. Femeile păstrează puținele nucii ce-și pot procura, ca alt lucru mare, pitindu-le unde e mai adinc pentru a nu da copiii de ele și ținendu-le numai pentru colivă.

Țăranii, proprietarii și statul vînd pe întrecere la străini nucii pe care îi scot din rădăcină și îi duc în Germania, Austria sau Franța pentru a-i lucra și a ni-i aduce înapoi pentru a-i cumpăra tot noi în formă de mobile, dar cu un preț înmii. Prețurile cu cari se vînd nucii noștri sînt derisorii, nu se plătesce nici produsul dintr'un an al nucului.

Este timpul a ne deștepta și a oprî distrugerea acestui pom atât de folositor, cãutând a-l replanta și înmulți căt de mult. În acestă privință, noi invetãtorii, în unire cu primarii putem face fôrte mult. Pe de o parte, prin sfaturi

și povețe să oprim pe țeranii a mai vinde puținii nuci ce le-a mai rămas; iar pe de alta să formăm în grădina fie-cărei școle câte o pepinieră de nuci, ceia-ce se poate face foarte ușor de ore-ce nukul cere prea puțină îngrijire. Din această pepinieră să se dea gratis țeranilor un număr de nuci pe fie-care an, pentru a-i planta, prin curțile lor, precum și primăvara spe a-i planta, cu dila de prestație, pe marginile șoselelor, făcând răspundători pe locuitorii de nucii aflați în dreptul locurilor lor. Pentru întreținerea pepenierei comuna poate prevedea în bugetul său din fondul drumurilor, cel puțin câte 100 lei anual.

Cu modul acesta, pe nesimțite, nucile și untul de nucă vor abonda casa săténului, șoselele se vor înfrumuseța și umbri, curțile se vor împodobi, rîpile se vor împăduri; iar comunele își vor face un frumos venit anual din vîndarea fructelor ce vor produce acei nuci plantați pe locurile sterpe sau în locul salcânilor, sălciilor, ploșilor și altor copaci cu totul nefolositori, ce se cultivă și plantază adî.

M. Popescu.

Invățator, Com. Măgureni, Jud. Prahova.

Sorta unui milion de oameni

Un învățat statistician engles spune următoarele.

Dintr'un milion de copii, cari se nasc, mor în cel d'întăiu an al vieții 150.000. În anul al doilea mai mor 53.000, iar într'al treilea alți 28.000. În anii următori mortalitatea e mai mică, pînă la anul al trei-spre-decelea. În acest an mor cam vr'o patru mii.

De la acest an pînă la 45, mor de boale și de greutățile vieții. ca soldați, ca marinari, mineri etc., în număr rotund o jumătate de milion. La sfîrșitul anului 60 se mai găsesc încă 370.000 de veterani. Anul 80 îl ajung însă numai 37.000. Iar la sfîrșitul anului 95 au mai rămas din milion abia 233 de moși, al căror număr scad repede.

Iar anul 108 îl ajunge numai unul singur, un om dintr'un milion de oameni cel din urmă, care nu întărdie nici el să-și dea obștescul sfîrșit și să scobore la mulțimea cea mare de morți și să umple numărul lor.

La tîrg.

O MASURA BINE-VENITA

Una din pïedicele cele mãi mari care, se ãmpotrivesce regulatei frecuentãri a copiilor din școlele nãstre rurale, este și lipsa de cãrțile trebuincioșe pentru ãnvãțaturã.

De și cãrțile școlare astã-đi sînt fãrte eftine, totuși bietul țeran nu și le pãte procurã, de multe ori neajungẽndu-i banul pentru existența sa đilnicã. De multe ori mi s'a đis: «De!... Domnule ãnvãțator, cu dragã inimã ași da copilul meũ la școlã, dar n'am cu ce-ĩ cumpãrã cãrți.»

E destul de adevãrat cã tãmna, cãnd se deschide școlã, bietul țeran nu-și vede capul de multele datorii ce are; ba de multe ori rãmãne dator pentru anul viitor. Ți se rupe inima cãnd veđi copilași venind la școlã fãrã cele trebuincioșe.

Mult s'a așteptat omul care sã ãnlãture acãstã pïedicã și iatã-l, el a sosit ãn mijlocul nostru.

Domnul Spiru Haret, Ministru al Cultelor și Instrucțiunei publice, a luat pãrintesca mãsura, de a procurã, pentru fiecare școlã ruralã, un mic deposit de cãrți școlare, aprobate de Minister, care va servi ãn fie-care an copiilor sãraci. Pentru ajungerea acẽstui scop, a ordonat comunelor rurale, de a depune pe sãma casei școlelor, suma respectivã prevãđutã pentru acest scop, ãn budgetul comunal; cu cari bani se vor procurã, pe sãma Ministerului, mãi lesne cãrțile trebuincioșe copiilor lipsiți de mijlãce.

Acãstã mãsura e nu se pãte mãi bine venitã. Din experiența mea ca dascãl rural cu 5 clase, cred nemerit a se procurã, mãi mult, cãrți copiilor sãraci de la a II-a clasã ãn sus, unde cãrțile costã pĩnã la 8 lei de copil, ceia ce vine mãi greũ pãrintelui de procurat, de cãt pentru cel ãncepãtor din clasa I unde tãtã cheltuiala lui se ridicã cel mult la un leũ anual. Dãndu-i-se unui copil din clasele superioare o carte sau douã, acãsta ușurãzã mult, pe pãrintele fãrã mijlãce, rãmãnẽnd ca cele-l-alte sã și le procure singur.

Sperãm cã domnul Ministru va bine-voi sã ținã socotelã de aceste observațiuni.

V. Mironescu

Ãnvãțator, com. Torcescũ—Tecuci.

Cultura Ridichilor

idichile sînt de mai multe soiuri, însă cele mai mult răspândite la noi sînt cele de lună, cari și ele se împart în ridichi roșii, a căror cultură în 40 zile se termină, și cele albe tot de lună, cari se cultivă tot ca și cele roșii, însă recolta lor este mai târzie cu vre-o 25 zile.

Acest soi de ridichi se deosebesc foarte mult de cele de lună, fiind chiar cu mult mai gustoase la mâncare și mai mari; ele se crede că sînt un amestec (curcitură) provenite din cele de lună și cele de toamnă. Rădăcina lor se scie că este în formă pivotantă și cărnoasă, care seamănă cu a sfeclilor și morcovului aproape, de aceia cu cât pământul va fi mai bine lucrat și adâncit, cu atât vom avea mai bună reușită în cultura ridichilor.

Timpul semănatului la cele de lună (albe), poate să se începă din luna Martie și până la Iulie; iar modul de semănat poate fi prin aruncare și în rânduri; mai avantajos însă este prin rânduri din următoarele puncte de vedere:

1. Se întrebuintează o cantitate de sămînță mai puțină.

2. Avem o recoltă mai bună, fiind-că agenții atmosferici pot străbate cu mare ușurință printre trunchiurile erbóse ale acestor plante leguminóse.

3. Când buruiana a crescut, se poate plivi cu mare ușurință, fiind-că avem o plantă sêlbatică care seamănă la foi foarte mult la început cu ridichia, (rapița sêlbatică) și de multe ori te înșelă smulgând ridichile, deosebindu-se numai prin atât că frunza ridichilor este mai rotundă ca a rapiței.

Depărtarea între rânduri trebuie să fie cam de 30—40 cm. și una de alta la 15 cm., spre a se putea desvolta rădăcina. Acesta se face după ce pământul s'a mărunțit bine ca și la brazdele de cêpă, usturoi

și ca la ori-ce plantă leguminosă, adică rânduțele se deschid cu un lemn anume fiind spre vârf ascuțit; iar în urmă după ce s'a pus sămânța, se astupă cu pământul după marginea șențulețelor. Este bine să se și ude.

Când se plivesc, dacă sînt prea dese, se răresc și se lasă la distanța arătată mai sus. Acastă lucrare se face imediat după ce rêsar, fiind-că răritul mai târziu va fi în zadar, ne mai crescîndu-î rîdăcina.

Cultura lor prea de timpuriu are și neajunsul că, dacă nu se scot la timp din pământ pentru mîncare, îi crește lugerul și atunci nu mai sînt bune de mîncat, fiind-că partea cîrnosă (rîdăcina) se dospesce și devine tăiosă, tot asemenea dacă suferă de secetă, pentru aceia trebuiesc udate aprîpe în fie-care zi.

Lucrări de întreținere sînt fîrte puține: răritul cu plivitul și o prășilă le este d'ajuns.

Când primăvara este prea frigurosă se pîte sēmăna în rîsadnițe.

Ridichile de tîmnă se sēmăna mai târziu cam pe la 15 Iunie și ele trebuiesc sēmănate cu mult mai rari și prășite de două ori și se recoltă prin luna Octombrie; iar pentru iernă se păstrăză în pivnițe prin nisip.

Pentru a putē avea sēmăntă de ridichî de lună, se lasă să le crească lugerul, iar după ce înfloreasc fac niște pîstăioare cari se lasă pîna cînd se coc și în urmă se culege puindu-se în săculețe de pînză păstrîndu-se cît se pîte la un loc uscat pîna primăvara.

Tîte acestea se pot face în grădina școlēi, dacă școlă posedă loc, arătîndu-se și elevilor spre a se deprinde din școlă cu mica cultură a plantelor leguminoase.

Ștef. Oprescu

Dirigintele școlēi din urbea Filipesci-Prahova

LOCUIŢA ALBINELOR

(Stubeiū, uleiū, coşniţă).

Albinele în starea lor sëlbatică trăesc în scorburile copacilor și în crăpăturī de stînci. În asemenea locuințe ele sînt expuse fôrte ușor la peire, atît din cauza vînturilor, a ploilor, a gerului, cît și prin ruina ce li se face din partea animalelor și a ômenilor nepricepători și rēi. Albinele crescute pe lângă casele ômenilor sînt ținute în bucăți de trunchi de copaci, în coşnițe sau în lădițe întocmite anume pentru ele. Aceste locuințe de albine se numesc stubeie, uleiē sau coşnițe.

Albinele, dacā sînt puse în asemenea stubeie gôle și dacā sînt lăsate de capul lor să lucreze, nu fac faguri tot-d'a-una bine regulați și frumoși și nici nu aduc omului folose mari, pentru-cā omul nu pôte umblā ușor înăuntrul stupului, spre a se folosi de miere și cēră. când el voesce și are trebuință.

Cele mai bune stubeie sunt acelea, cari se pot deschide pe sus sau pe din dos și în cari fagurii sînt mobili, adicā în așa fel făcuți în cât să-i putem schimbā sau scôte, după trebuință.

Cine voesce să se ocupe cu apicultura (crescerea albinelor), în tot casul să-și facā stubeie de acestea, dacā voesce să fie stăpîn pe albine, alt-fel albinele îl vor stăpîni pe el, fără să tragă vre-un folos de la ele.

Stubeiele de felul acesta se pot face din scândurī, din nuele, din pae și din papură. Cele mai eftine stubeie însă sînt acelea pe cari și le pôte face omul însuși din materialul, pe care îl are el, fără să-l cumpere pe bani. Se cere numai să vadā unde-va, cum se fac ast-fel de stubeie și singur va fi în stare să-și facā în timpul liber, mai ales iarna.

Și să nu se sperie omul de munca ce va aveā-o cu facerea stubeielor, pentru-cā i-se va rēsplăti însutit și înmiit prin folosele pe cari i-le va aduce mica și buna albină.

G. Moianu.

10 Maiu la Sate

Negoiu—Dolj

Constatăm cu o deplină mulțumire, că ziua de 10 Maiu la Negoiu s'a serbat cu o deosebită solemnitate.

Învătătorii comunelor vecine Catanele și Rastu în înțelegere cu cei ai comunei Negoiu au hotărît din vreme impunerea ore-și căror sacrificii pentru această zi și serbarea împreună.

Și s'au ținut de cuvînt.

Trebue să menționăm că nici sprijinul d-lui Primar al comunei Negoiu și nici cel al autorității comunale Catanale nu le-au lipsit.

Elevii și elevele din aceste comune s'aun adunat împreună cu un numeros public în comuna Negoiu.

La ora 10^{1/2}, se începe serviciul în biserică.

După săvîrșirea serviciului, preotul respectiv ține o cuvîntare; își exprimă vicia sa mulțumire de animația ce a stărnit serbarea acesta, mulțumesc învătătorilor, urază sănătate, curaj, putere tultor celor ce sciū și simt romănescce; țarei, prosperitate.

În sfârșit, în sunetul gornei și în regulă, convoiul merge la școlă.

După ce primarul din Negoiu arată în trăsuri generale, însemnătatea zilei, dă cuvîntul d-lui Florea Florescu, invătător, Negoiu. Acesta face istoricul celor două principate Muntenia și Moldova de la 1711 încóce, umilințele, suferințele ce a îndurat sub ocârmuirea streină turcă și rusă, insistă asupra revoluțiilor naționale de la 1821 și 1848, asupra răpirii Bucovinei, unirii, a legerei M. S. Regelui, a răsboiului 1877 — 78, a proclamării independenței.

Apoi d. Grigore Deca, invătător, Rastu, face istoricul închegării imperiului roman.

D. Petrescu Ștefan, invătător, Catanele, arată în colorii vii suferințele Romănilor din timpul năvălirilor.

D. Mihail Păsculescu, invătător, Catanele, vorbește despre România în viitor.

În fine preotul St. Băileșteanu din Negoiu, vorbește despre patriotismul și jertfirea femeilor romăne în trecut pentru credință.

La ora 2 p. m. d-nul Ion Stănescu, primarul din Negoiu, mulțumescce oratorilor, publicului de atențiunea acordată, urând ca țara să prospereze pe calea progresului.

Copiii școlólor intrunite în ordinea de până aci o iaú spre grădina proprietății.

Grădina acesta e afară din sat, e de peste 25 pogóne.

Ací invătătorii, preotul din Negoiu, primarul din Negoiu, St. Tuțescu, Ion I. Cioroianu notar, Ion Mitrănescu perceptor comunal, Toma Hrisofi, comerciant, Catanele, Petre P. Roșca perceptorul fiscal Negoiu, Costică Gaudi, administratorul moșiei Negoiu cu d-na și d-rele, I. Ianculescu și alte persoane de distincție iaú masa. Asemenea și copiii școlólor.

De la ora 3^{1/2}—4 invătătorii cu copiii școlólor întind o horă, lăutarul cîntă, din sat vin fete și flăcăi gătiți în haine de sərbătore, o măresc ast-fel mai mult și jócă cu toții, jócă de nu te mai saturi privindu-i.

Așa s'a serbat 10 Maiu la Negoiu.

Reporter.

Cărți și reviste

O interesantă publicațiune s'a început în Brașov, în editura librăriei Ciurcu, în urma unei învoielii încheiate cu societatea pentru crearea unui fond de teatru Român.

În Transilvania și în provinciile locuite de Românii din Ungaria nu există nici un teatru, nici nu este o trupă de actori sau vre-o școală de musică și declamațiuni. Românii de peste munți sînt însă foarte iubitori de teatru. Ei au societăți de petrecere și în acestea se deprind să apară pe scenă în diferite piese luate de obicei din Alexandri, câte o dată localisate, traduse sau compuse Chiar de membrii societății.

Acest lucru nu l'au socotit însă suficient ci s'au gândit să facă o societate mare care să strângă în toate chipurile mijlocele pentru întemeierea unui teatru, această societate există de câți-va ani, a strâns fonduri destul de însemnate; iar în anul acesta s'a gândit să tipărească o serie de lucrări dramatice, o «Bibliotecă teatrală.»

Au apărut pînă acum din această bibliotecă următoarele broșuri :

1. Sore cu ploie, comedie într'un act, de Iosif Vulcan.
2. Iulii la țară, comedie într'un act localisată de Maria Baiulescu, după Jun și Flerx.
3. Biletul de Tramvai, comedie într'un act, de Gr. Mărunțenu.
4. Un om buclucaș, comedie într'un act, localisată de Maria Baiulescu, după M. Miezal și Labiche

* * *

Din cunoscuta și interesanta «Bibliotecă pentru toți», au apărut acum de curînd următoarele broșuri :

Despre prietenie, o reușită traducere a dialogului lui Cicerone.

Mic vocabular frances și conducător la conversațiune, prelucrat după Ploetz, de Ludovic Leist.

Cronologie, Calendare, și reforma calendarului, de I. L. Szavlovski.

Poveste tristă, gingașul roman a lui François Copée, tradus de D-tru Stăncescu.

Cronicele Doctorului, o adunare de articole de igienă și de medicină expuse de dr. Ureche, într'o formă glumetă și spirituală.

Metamorfosele lui Ovidiu, bucăți alese din primele patru cărți, traduse în prosă, însoțite de note literare, istorice și mitologice.

Poesiile lui Balăcescu, unul din satiristi de frunte ai noștri, cunoscut prin «Epigrama mea din partea multora,» prin fabula «Țăranul și Pescarul,» prin poema «Fă-mă tată să-ți sîmăn sau Căntănil de țară la București.» Publicațiunea este precedată de o notiță biografică de d-nu Suchianu.

* * *

O carte bună este de sigur Mineralogia pentru usul clasei III și a VI liceală și a gimnasiilor reale, a scôlelor secundare de fete de I. Negreanu, doctor în științele fizice de la facultatea de științe din Paris, prof. la Universitatea din București și Alphonse Berget, doctor în științe fizice de la facultatea de Științe din Paris, atașat la Laboratorul de cercetări fizice de la Sorbona.

* * *

D-na Luisa I. Neamțu, directoarea institutului Froebelian «Școală Mixtă de Copii,» diplomată a școlei normale de educație din Geneva, a avut nemerita ideie să publice într'un volum o serie de istorioare pentru copii sub titlul «Copiit și amicii lor.» Asemenea publicațiuni sînt rare de și sînt atât de necesare.

«Lumei copilăresci (dice autorea) nu trebuie a i-se istorisi cu severitatea obișnuită, cum se facea pînă acum după exemplul luat de la străini, tot-d'a-una amenințându-și numai cu morala,—ci prin frumoșe și no-

bilele mijloce ale literaturii noastre, să-î dăm istorisirii formă frumoasă și poetică, o armonie de cuprins și o formă plăcută.

În acest caz istoriografa este o poezie, ea înalță sufletul și influențează foarte mult la dezvoltarea sentimentului și moralului, pentru că învățătura de la sine se înfige în interiorul copilului din decurgerea istorisirii, întocmai ca o detunătură de tun.

«Ce farmec nemijlocit influențează o astfel de istorisire; simplitatea împreună cu invențiunea și cu conținutul după temperamentul copilului, nu numai că-î lăgă atențiunea, dar și îl instruesce, fără să fie necesitate de a întrebuița glasul dascălesc»

* * *

Atragem în special atențiunea d-lor învățători și institutori asupra broșurei d-lui Toma Dicescu. Profesor la școala normală din Câmpu-Lung «Cultura morală a tinerimei,» cuvintare ārostit de d-sa în anul 1906 la împărțirea premiilor în București.

* * *

Au apărut în a II-a edițiune:

Leccióni de Aritmetică practică pentru cl. I secundară;

Curs de Aritmetică raționată pentru cl. II secundară;

Curs de Aritmetică raționată pentru cl. III secundară.

Cărți de St. Stoicescu, prof. la liceul «Lazăr» din capitală și aprobate de Onor. Minister al Instrucțiunii publice.

Deposit numai la autor, str. Șerban-vodă, No. 70.

Lector.

Adrese către Redacție

Vă rog să bine-voiți a primi felicitările mele, urând prosperitate și progres revistei «Albina», care au început a răspândi ideea de cultură, sătenilor de prin comunele rurale, ajungând și pe aci sus la munți printre ramurile Carpaților.

Al. D. Mrejeru.

*

Revista «Albina» este singura care a produs cea mai mare impresie între noi cei de la sate.

Deci, mă simt dator a vă mulțumi, de bunul interes ce depuneți.

Bălă Davan

Învățător, Andriaș. Rim.-Sărat.

Deslegarea ghiectorilor din No. 31.

1. Viitor de aur țara noastră are.

2. Litera P.

3. Negustor. Sardes. Aurar. Eram. Ulmii. Segal. Benzina.

Le au deslegat următoarele persoane :

București. (1) D-șora Paulina, dr. Ștefănescu, T. Axentie, G. A. Semilof, N. Ionescu proprietar, G. A. Prodescu, Angh. Popescu, I. Bărbuceanu, G. Papadopol, Const. St. Georgescu. (2) D-șorele Mariōra Burbeu, Florica Laurențiu, Cornelia Istrati, M. G. Simionescu, An. Naescu-Baltă, Nic. Theodorescu, C. C. Comonița, C. Clovernache, elevii clasei V din seminarul central, Normaliștii: A. Dobrescu, N. Teodorescu, D. Ionescu, I. Opran. (3) Cr. I. Constantinescu, stud.; Gr. Orășanu, stud.; G. M. Negoescu, G. Drăghicescu, G. Anghelujă, I. Prodescu-Vileca, N. P. Popescu, stud. vet., Seminaristii: G. Delarecea, I. P. Demetrescu, C. I. Sedeanu, I. D. Popescu, Dem. Georgescu, V. Marinescu, elevii clasei IV, Șt. Burdugeanu, Gr. Hortopan, Gr. Bengețianu, C. Dunăeanu, Lucia Constantinescu, Pasc. Angelescu, S. Brădișteanu, Pr. Florescu, Dim. Dinovici, Nic. Popescu, Maria Poțincu, C. Dârseanu, Părintele Emil Swirsky preot catolic.

* Craiova. (3) I. S. Popescu; Const. Popescu; M. Pandelescu; Elevii: Spira Tănăsescu; I. Zăbavă, Șt. Constantinescu; Gh. Spălăteliu, agricultor.

Iași. (1) Alex. Naum. (2) Dum. C. Popescu. (3) Seminaristii: L. Coșma; T. M. Tolescu; Ilie Moja; I. Iorgulescu; G. Sălceanu; I. A. Chirică; V. I. Măcărescu; P. Pădureanu; I. Corpaciu; I. Andrei; N. Negulescu; I. Moraru; G. Nichiforescu; G. Răscanu.

Brăila. (2) D-șorele Natalia Filaret; Ana R. Ionescu; Aglala Nichiforescu; I. R. Grigorescu; V. Tomescu; I. R. Cal-Negru; T. Ciurileanu. (3) V. Popescu; Ion Ionescu; G. Dumitrescu; N. Georgescu, direct. școlii No. 8; Elena G. Petrescu, instit. școlii No. 2; O. I. Gulioti; Sim. Ardeleanu; P. Dănescu, student; C. Ruseșcu; P. A. Dănuțescu.

Bărlad. (2) Lucreția P. Varnagea, instit.; G. Crăescu; Polizu E. Cristea; Alex. Dorobăi; d-șorele Lucia Vrânceanu; Ecaterina Grigoriu. (3) Normaliștii: Sim Dumbrovă; Ned. Grigorescu; I. Fētu; I. Dumitriu; D. Cruceanu; A. Pandovici; G. I. Simion; Gh. Butuc, elev; d-șorele Sofia Răscanu; Maria Bădărău; Aristia Pascal; d-nii Gr. Crasus; S. I. Iacob; G. Gheorghiu.

Ploiești. 2 D-șora Elena G. Mihăescu; C. I. Ionescu, stud.; 3 Gr. Ivăncianu; d-șora Lucia I. Panu; N. Ghica, stud.; Pavel Popescu.

Tecuci. 1 Nic. Negrescu; d-șora Probra Negrescu; C. Panaitescu; 3. N. Iordan; Alex. Tilla, elev; d-șorele Olga I. Cristescu; Eugenia Anghelută; Aristia Anastasiu; Zoe Bottez; C. Pamfelescu, stud.

Buzău. 1. Oct. G. Părvulescu, stud.; I. D. Proca; C. D. Ciocianu; 3. Al. M. Negoescu; d-șorele Maria Negoescu și Elena Negoescu; C. Popescu; Codru Butucescu; d-na Maria Severini, institutură; Lucreția Embace, inst.

Focșani. 1. C. C. Lauga; d-șora Victoria Stoica; 2. I. Popescu și I. Stănescu, stud.

Patra-N. 1. P. S. Brătianu, inv.; D. Conteci, serg-furier; George Stamate, caporal; 2. N. I. Dumitriu; 3. D-șora Elena Canta; instituturile: Alexandrina V. Măcărescu; Cleop. Măcărescu; Maria V. Palade.

Slobozia. 1. C. Dumitriu; B. G. Grigoriu.

Călărași. 1. V. Brătianu; Al. Constantinescu.

Potcoava. 1. N. Ionescu.

Bufmanu. 1. I. N. Tudor; Pan. Ștefănescu.

Jideni. 1. Z. G. Negoescu, inv.

Popeni. 1. C. Maxim, inv.

Panciu. 1. D-șora Elena Mihalcea; B. Blănarul.

Rusești. 1. M. Săvulescu.

Mărășești. 1. D-șora Ana Hulub.

Onicești. 1. Preot G. Surăcenu.

Vădaștrița. 1. I. Tănăsescu, inv.; G. Zamfirescu.

Mănăstirea. 1. C. P. Constantinică, inv.

Corbița. 1. V. Vasiliu.

Doftana-Bucău. 1. D₂ Antimiu, inv.

În No. viitor vom publica restul deslegătorilor și numele celor ce au câștigat premiile.

INFORMAȚIUNI

Societatea pentru învățătura poporului Român din București.

Se aduce la cunoștință, că în școala normală a societății pentru învățătura poporului român din București sunt vacante 46 locuri de bursieri și solvenți pentru anul școlar 1898—99.

Condițiunile de admisibilitate sunt aceleași ca și pentru școlile statului și de aceea se va prezenta:

1. Extractul de naștere din care să se constate, că aspirantul are vârsta între 14 și 17 ani împliniți.

2. Actul de vaccină sau dovadă, că a zăcut de vărsat.

3. Un certificat al primăriei locale prin care să se dovedească că e fiu de săten; se va considera ca fiu de săteni și copiii de muncitori agricoli, cari locuiesc prin mici târgușore, unde nu se află nici o școală secundară.

4. Certificatul de absolvire a unei școli primare, urbane sau rurale.

5. Certificat de bună purtare liberat pe hârtie netimbrată de direcțiunea școlii unde a absolvit cursul primar.

Cererile de înscriere la concurs ale aspiranților la locurile vacante din această școală se vor adresa între 15 și 31 August a. c. la direcțiunea școlii, str. Sf. Ecaterina, București.

*

Pentru premiul întocmit de P. S. Episcop al Rîmniceului și al Romanului s'au prezentat mai multe manuscrise. Tote aceste manuscrise s'au dat în cercetare și spre apreciere d-lui dr. Badea Ciřeșanu, profesor de Omiletică la facultatea de teologie. Dintre multele predici meritorii s'a premiat însă a d-lui I. Mălăescu, absolvent al facultății de teologie.

*

În ziua de 21 Iunie s'a făcut distribuirea premiilor la elevii școlii primare și ai grădinei de copii, ambele ale Soc. pentru învățătura poporului român.

S'a recitat poezii și s'a executat mai multe bucăți musicale de către elevi. În urmă d-l P. Garbovicenu, directorul școlilor, a ținut o cuvîntare în care a arătat situația școlară și la care a răspuns d-l G. I. Lăhovari, președintele Societății.

Următorii elevi ai școlii normale a Societății pentru învăț. poporului român au obținut diploma de învățători:

1. Paraschivescu Const., jud. Ilfov.
2. Ioniță George, jud. Ilfov.
3. Georgescu Nedelea, jud. Teleorman.
4. Petrescu Ión, jud. Muscel.
5. Ionescu Petre, jud. Buzeu.
6. Mihăilescu Marin, jud. Olt.
7. Teja Teodor, Macedonia.
8. Florian Dumitru, jud. Dolj.
9. Grigorescu Ión, jud. Romanați.
10. Comănescu George, jud. Muscel.
11. Marinescu Stoica, jud. Vlașca.
12. Popescu Ilie, jud. Prahova.
13. Popescu Stelian, jud. Prahova.
14. Bădescu Dumitru, jud. Gorj.
15. Popescu Atanasie, jud. Ilfov.

Din aceștia Georgescu Nedelea și Mihăilescu Marin, sunt și absolvenți cu diplomă ai seminarului Central din București.

Rugăm pe toți domnii, cari au bine-voit a ne procura abonamente, și n'ați trimis încă banii persoanelor sub-serise în liste, să bine-voiască a ne-i înainta de urgență.

Asemenea rugăm pe toți domnii, cari ne-au cerut abonamentul fie prin scrisori fie prin cărți poștale, să bine-voiască a ne trimite costul. Credem că după 37 de numere primite, avem dreptul a cere să fim achitați, fără să mai fim expuși la cheltueli zadarnice și corespondență inutilă.

E R A T Ă

În No. trecut (38) în articolul «Ateneul Român» s'a strecurat o eroré de tipar: pag. 1196 rîndul 16, *să se citéscă*: veteranii în loc de *veterinariii*. De alt-fel, greșéla a rămas numai într'o parte din exemplare; în celelalte s'a rectificat chiar în cursul tipării.

POȘTA REDACȚIEI

D-lui V. Costăchescu.— S'a primit poeziile populare. Vom alege câte-va dintre ele.

D-lui Gh. Zamfir.— Noi n'avem fonografe. Dacă însă voiți unul, ne putem adresa la o casă din Franția. Prețurile le veți vedea într'un catalog, care se trimete gratis.